

Adunarea

Dragi prieteni,

Când vă veți duce în seara aceasta acasă, veți spune probabil „nu am înțeles bine cine sunt acești oameni ai ‚Adunării’ și ce fac în localul lor de Adunare. Dar un lucru l-am înțeles, că la acești oameni este vorba de *o Persoană*, de Domnul Isus Hristos”. Dacă veți lua aceasta cu voi, atunci expunerea aceasta a atins o țintă importantă. A presupune că este vorba numai de oameni, este o mare eroare. Noi suntem creștini, deci oameni, care stau în legătură cu *un Om*, care stă pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, glorificat la dreapta lui Dumnezeu, după ce El a făcut lucrarea pe cruce. El se coboară personal, ca să fie în mijlocul nostru, atunci când noi ne strângem laolaltă. Face El aceasta, pentru că noi suntem creștini așa de *buni*, sau pentru că noi am făcut multe lucruri mult mai bine decât ceilalți creștini? Nu, El o face din *pricina Numelui Său*, din cauza credințioșiei și harului Lui, care nu vor înceta niciodată, nici după mai bine de 1900 de ani de creștinism, în care s-au petrecut așa de multe lucruri deplorabile. El rămâne același până în veșnicie.

Cine aparține „Adunării”?

Și-a făcut Domnul Isus deja locuință *în inima ta*? Aceasta este prima întrebare cu care noi avem a face. Ce sens are să discutăm despre ce este Biserica, dacă tu nici nu știi, dacă tu aparții acestei Biserici. Mă refer la Biserică, așa cum este ea numită în mărturisirea de credință, la *o Biserică* creștină, „Adunarea tuturor credincioșilor adevărați” de pe pământ, fie ei evanghelici sau catolici – dacă Îi aparținem numai Lui, Celui care a murit pe cruce. Decisiv este, că noi l-am mărturisit păcatele și în necazul sufletului nostru am recunoscut înaintea Lui, că suntem păcătoși pierduți înaintea lui Dumnezeu, și am primit Cuvântul Său, care spune unor astfel de oameni: „Eu am luat asupra mea pe cruce, în orele de întuneric, când Dumnezeu a trebuit să reverse asupra Mea judecățile Sale, pedeapsa pentru tot răul.” Dacă ai cunoscut în felul acesta pe Domnul Isus, atunci apartenența ta la o părtășie bisericească nu are nici o influență asupra mântuirii tale veșnice. Atunci cel mai important lucru este, că tu Îi aparții. Am auzit de mai multe ori oameni discutând cu privire la ce este de fapt Biserica. Și când am întrebat pe acești oameni: „Aparții tu acestei Biserici generale, îi aparții tu prin credința în Domnul Isus?”, deseori ei mi-au rămas atunci datori cu un răspuns pozitiv. De aceea aceasta este întrebarea cu care trebuie să începem: cunoști tu pe Domnul Isus? Ai mers tu cu păcatele tale la Dumnezeu? Ai mărturisit tu vreodată lui Dumnezeu, Creatorul tău, care odată va fi Judecătorul tău, cine ești? Nu este suficient să spui: „Mă rog în fiecare zi și citesc Biblia. În afară de aceasta merg în fiecare duminică la Biserică.” Cerul nu se poate cumpăra cu astfel de „lucrări bune”!

Întrebarea este: ai fost tu la crucea Golgota? Ai văzut tu acolo cine ești, cu toate faptele tale „bune”? *Acolo* vezi cum gândește Dumnezeu despre oameni, când Dumnezeu a trebuit să încarce pe Fiul Său preaiubit cu toate păcatele pe care le-au făcut toți aceia care vor crede în El. Fiul Său, despre care El putea să spună că Își găsește toată plăcerea în El, a trebuit să moară pentru păcatele mele. Vedem acolo, cine suntem noi: așa de răi, că Dumnezeul cel sfânt a trebuit să-Și întoarcă fața de la Hristos, atunci când acesta a purtat povara păcatelor noastre. Dumnezeu nu poate avea nicio legătură cu păcatul. Așa este de grozav păcatul în ochii Lui.

De aceea este necesar ca tu, dacă vrei să înțelegi ceva din ce este Biserica, „Adunarea”, în adevăratul sens al cuvântului, *tu însuși* trebuie să aparții acestei „Adunări a tuturor credincioșilor creștini”. Atunci ești proprietatea Domnului Isus.

Biblia ca etalon

Chiar și atunci când aparții Domnului Isus, prin aceasta nu vei ști ce este Adunarea, căci sunt sute de mii de credincioși pe pământ, care prin faptul că și-au mărturisit vina și au acceptat ce a făcut Domnul Isus, au devenit copii ai lui Dumnezeu și Îi aparțin pentru prezent și pentru eternitate. Ei cântă *împreună* cu noi cântările, pe care noi avem dreptul să le cântăm, *dar* nu știu ce învață Biblia despre Biserica Dumnezeului celui viu. Nu este suficient, că ești credincios. Dacă vei uita tot ce vei auzi în seara aceasta aici, totuși trebuie să reții aceasta: oamenii, care se strâng aici, nu cunosc un alt etalon pentru gândurile lor cu privire la Biserica lui Dumnezeu, decât Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia! Singurul fir călăuzitor pentru noi este Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru creștinii de astăzi este tot așa de important ca și acum 2000 de ani. Despre ce scrie apostolul Pavel, de exemplu Corintenilor, cu privire la ordinea în Biserică, el spune, că aceasta nu are valabilitate numai pentru Corinteni, ci este valabil pentru toți creștinii, oriunde s-ar afla ei! Citește, te rog, 1 Corinteni 1,2 și compară aceasta cu capitolul 4,17; 7,17 și 14,34.

Exact aceasta avem noi nevoie în secolul 20! Noi nu trebuie să începem să ne gândim împreună, ce este cel mai bine de făcut în anumite împrejurări! Nu, noi trebuie să facem, ce au spus așa de insistent diverși apostoli la sfârșitul vieții lor; să ne reîntoarcem înapoi la cuvântul apostolilor. (vezi 1 Ioan 2; 2 Petru; Epistola lui Iuda; 2 Timotei 2). Să nu ne reîntoarcem la „Wittenberg”, ci la apostolul Pavel, la Petru și la Ioan! Aceasta înseamnă: înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu. Pe baza acestui fir călăuzitor putem să știm, unde și cum trebuie să se strângă credincioșii astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu este în privința aceasta *singurul* fir călăuzitor. Dacă auzi ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre strângerea laolaltă, atunci vei ști ce este așa-numita „Adunare”, deci oamenii, care în genere sunt numiți „Adunare”. Cuvântul „Adunare” este de fapt foarte simplu un alt cuvânt pentru „Biserică”, sau „comunitate”. Aceasta înseamnă, că de exemplu Adunarea din Utrecht cuprinde nu numai oamenii care se strâng duminica într-un anumit local din Utrecht, din fericire nu! Adunarea credincioșilor din Utrecht cuprinde pe *toți* credincioșii, care locuiesc în Utrecht. Aceștia sunt mult mai mulți decât aceia care se strâng într-un anumit local al acestui oraș! Toți cei din Utrecht, care cunosc pe Domnul Isus ca Salvatorul și Mântuitorul lor, aparțin Adunării lui Dumnezeu, care este în Utrecht.

Dacă cercetezi în Biblie, să afli înțelesul cuvântului „Biserică” sau „Adunare”, atunci vei găsi, printre altele, aceste două înțelesuri: *unul* este, că „Biserică” cuprinde pe toți credincioșii de pe pământ. Toți credincioșii de pe pământ, toți care aparțin Domnului Isus, oricare ar fi părțile bisericească căreia îi aparțin, alcătuiesc împreună Adunarea generală unică a credincioșilor, care este pe pământ. Al doilea înțeles este, că în fiecare localitate este o „Adunare”. „Adunarea în x” este o parte mică a acestei Adunări mari de pe pământ. Credincioșii din X constituie „Adunarea lui Dumnezeu”. Să reținem bine acest lucru, căci este foarte important.

Cum devine vizibilă unitatea credincioșilor?

Dar se impune o întrebare. Vei spune: „Este foarte frumos, că toți credincioșii din localitatea X constituie o Adunare, dar cum putem să vedem aceasta? Prin ce se exprimă aceasta? *Aici* este un credincios, *acolo* este cineva care poate să confirme mântuirea sa în Hristos. Niciunde însă nu devine vizibil, că ei constituie o unitate, și anume „Adunarea din localitatea x”. Este foarte jalnic, că această unitate nu se vede, căci „Adunarea” constă din aceia, care aparțin Domnului Isus în locul X. În afară de aceasta ei sunt radical despărțiți de tot ce aparține diavolului și încă mai stă sub puterea păcatului. Dumnezeu vrea ca unitatea acelor care Îi aparțin, să devină vizibilă pe pământ. În privința aceasta Scriptura dă indicații. Dacă credincioșii din locul X vor să arate unii altora și lumii că ei aparțin împreună, ei pot găsi în Biblie, cum poate să fie posibil așa ceva. Dacă vei cerceta întreg Noul Testament, eu cred, vei vedea următoarele: într-adevăr sunt multe mijloace, prin care fiecare credincios în parte poate să arate, că ei aparțin împreună. Dar Biblia numește numai *un mijloc*, prin care noi putem să dăm expresie vizibilă unității Adunării.

Dumnezeu în harul Său a dat ceva, prin care noi putem să arătăm, că noi toți alcătuim *un singur trup* al lui Hristos, o Casă a lui Dumnezeu pe pământ. Acest mijloc îl găsim în 1 Corinteni 10; unitatea credincioșilor devine vizibilă, atunci când ei se strâng! Și anume, în mod deosebit, atunci când ei se strâng la Masa Domnului. Prin aceasta nu se înțelege o masă obișnuită, din lemn, ci masa spirituală, la care se servește Cina.

Cu privire la Cină sunt multe păreri greșite! Dacă vei întreba pe un credincios oarecare, la ce servește Cina, poți să te aștepți la tot felul de răspunsuri. Unele din aceste răspunsuri vor fi cu siguranță următoarele: „Ca să-mi întăresc credința”, sau: „Ca să mă zidesc în Domnul”, sau altele asemănătoare. Dar nicidecum nu acesta este înțelesul Cinei! Unde găsești tu aceasta în Cuvântul lui Dumnezeu? La ce servește Cina poți auzi de la Domnul Isus Însuși. El nu a spus în noaptea de Paște: „Faceți aceasta, ca să vi se întărească credința”, ci El a spus: »Faceți aceasta în amintirea Mea.« Deci: ca să vă gândiți la Mine! Când suntem adunați duminică dimineața, în primul rând nu este vorba de ceea ce primim *noi*, sau dacă *noi* suntem binecuvântați și zidiți (cu toate că Domnul Isus face întotdeauna aceasta, atunci când noi suntem preocupați cu El), ci dimpotrivă, El ne spune în fiecare duminică: »Faceți aceasta spre amintirea Mea.« El dă aceste semne vizibile ca sprijin de aducere aminte, ca astfel noi să ne amintim prin aceasta de suferința și moartea Sa, de tot ce El a făcut pentru noi. El știa că noi vom fi recunoscători, dar și că noi uităm foarte des și foarte repede, ce a făcut El pentru noi. De aceea El ne-a dat aceste mijloace vizibile.

În afară de aceasta Cina are și o a doua însemnătate, pe care o găsim de asemenea în 1 Corinteni 10. Apostolul Pavel scrie acolo, că credincioșii din Corint, când erau adunați laolaltă, au văzut pâinea în mijlocul lor. Când ei au frânt această pâine, ei s-au gândit la moartea Domnului Isus. Dar, spune apostolul Pavel, pâinea mai are și o a doua însemnătate. Pâinea este un întreg. *O pâine* stă pe masă, nu o farfurie cu tot felul de bucățele, ci o pâine. Această *o pâine* este simbolul faptului că voi, Corintenilor, sunteți *un trup*. Așa cum părțile componente ale trupului nostru sunt legate unele de altele și alcătuiesc un trup, și aparțin împreună, tot așa și voi ca credincioși aparțineți împreună. Prin ce exprimați voi aceasta? Prin aceea că voi ca credincioși vă strângeți laolaltă. Această *o pâine* este simbolul unității voastre. Și voi toți rupeți o bucată din această pâine.

Aceasta este o rânduială importantă! Cum pot să arate acești 1000 sau mai mulți credincioși din locul X, că ei aparțin împreună? Prin frângerea pâinii exprimă, că ei constituie o unitate, exact așa cum pâinea de acolo de pe masă constituie o unitate. Aceasta este frumos, dar atunci trebuie să aibă loc corespunzător cu Scriptura! Aceasta este important. Imaginează-ți, că acești 1000 de credincioși devin delăsători în această privință. Imaginează-ți, că ei ar invita pe oricine, să ia parte împreună cu ei la frângerea pâinii! Sau conștienți permit chiar necredincioșilor, sau aceluia, care trăiesc în păcate evidente, să ia parte la Cină! Va mai fi atunci Cina expresia unității *credincioșilor*, dacă necredincioșii ar sta împreună cu ei și ar frânge pâinea? În mod sigur, nu!

Nicio biserică a poporului

Aceasta este o chestiune serioasă. Nu cei ce sunt membrii unei anumite comunități au dreptul la Cină, ci toți care au o credință vie în Domnul Isus. Aceasta este deosebit de important. Unul dintre lucrurile cele mai triste ale istoriei Bisericii protestante este, că a depus eforturi să creeze asociații mari în fiecare țară, care au unit în ele cât se poate de mulți membri și a adus la Cină cât s-a putut de mulți oameni. Când credincioșii Adunării din localitatea X se strâng, ca să frângă pâinea, ei sunt răspunzători să ia seama cine vine acolo. Apostolul Pavel spune: voi nu puteți să faceți masa Domnului o masă a demonilor. Este masa Domnului. Numai aceia care aparțin Domnului au voie să vină acolo. Dacă credincioșii sunt indiferenți și nu mai recunosc pe Domnul ca Domn și permit oricui să ia parte la Cină, atunci nu mai este masa Sa. Atunci Domnul trebuie să plece, așa cum noi găsim deseori în istoria Vechiului și Noului Testament. Domnul pleacă, dacă noi aducem masa Lui în legătură cu răul. Căci unitatea trupului este și unitatea *Duhului*,

spune Efeseni 4. La această masă trebuie mers *călăuzit de Duhul*. Numai aceia sunt bine veniți, care au o credință vie în Domnul Isus, care pe baza lucrării Sale au devenit copii ai lui Dumnezeu și au primit Duhul Sfânt. Numai cei care posedă Duhul constituie unitatea Duhului.

Nicio sectă

Noi putem să facem două greșeli capitale, pe de o parte prin aceea că permitem să ia parte oricui, care a semnat actul mărturisirii de credință, chiar dacă noi suntem siguri că la el nu există nicio credință vie în Domnul Isus Hristos, sau dacă știm că persoana respectivă nu are un stil de viață bun, sau se ține strâns de învățăturile greșite referitoare la Persoana lui Hristos, sau alte lucruri greșite. Un pericol este acela, că noi permitem prea multe. Mai există un alt pericol, și anume, că noi spunem: „Cum, să permitem oricum oricărui credincios? Toți credincioșii? Nu merge aceasta puțin prea departe? Nu trebuie cel puțin să fim una cu privire la tot felul de învățături ale Scripturii: despre botez, despre prorocie, despre organizarea bisericească?” Trebuie cu adevărat să fim una cu privire la tot felul de întrebări, care nu au nimic a face cu întrebarea, dacă suntem sau nu *credincioși*? Se poate astfel pe de o parte să fi prea larg, iar pe de altă parte să fi prea restrâns. În felul acesta se pot exclude oameni, deoarece ei nu-și pun semnătura sub lucruri, pe care noi înșine (și nu Scriptura) le-am făcut condiții de admitere. În acest caz ești un sectant. Atunci nu se dă expresie unității *tuturor* credincioșilor din localitatea X, căci conștient se exclude o parte a credincioșilor, deoarece se spune, că ei trebuie să fie una cu formulările *noastre* și cu mărturisirea *noastră* de credință. Se spune deseori despre multele grupări creștine mici, că sunt secte. Dar ști tu ce este de fapt o sectă? O sectă este, după învățătura Bibliei, o partidă de adepți, este posibil ca ei să fie creștini adevărați, dar care se iau după anumite persoane sau pun anumite condiții dure pentru admiterea la Cină, condiții, pe care Biblia nu le cunoaște. Biblia cunoaște numai *o condiție*: cineva trebuie să fie credincios și, în afară de aceasta, el nu trebuie să trăiască într-un rău moral sau învățătură fundamentală greșită. Vezi tu, căci tocmai de aceea toate comunitățile creștine, chiar și marile Biserici, care pun condiții omenești pentru admiterea la Cină, sunt *secte* din punctul de vedere al Bibliei?

Noi putem să fim prea deschiși, și putem să fim prea strâmți.

Care este drumul biblic? Pe de o parte noi trebuie să avem părtașie cu toți care aparțin Domnului Isus, dar numai cu aceștia. De aceea trebuie să ne păzim, ca să nu vină necredincioși sau să pătrundă răul evident, sau învățătura greșită, care lezează sfințenia Mesei Domnului. Pe de altă parte trebuie să veghem, să nu excludem niciun om, al cărui loc este la Masă, chiar dacă el gândesc altfel despre botez, sau despre prorocie, sau despre organizarea bisericească, etc. Cine sunt eu, ca să pun condițiile *mele*, cine să ia parte *cu mine* la Cină? Sunt eu gazda, sau Domnul Isus este gazda? El admite practic pe oricine este curățit prin sângele Său și care și din punct de vedere practic ca credincios s-a curățit, care singur se verifică mereu și se curăță și în felul acesta merge la Cină. Domnul Isus nu face nicio diferențiere între credincioșii care au gânduri diferite cu privire la tot felul de adevăruri secundare.

Cum ne strângem?

Dar aceasta nu trebuie să însemne, că puncte, cum ar fi de exemplu felul în care ne strângem ca Adunare, nu au nicio importanță în sine însuși! Fără îndoială este una din cele mai importante condiții, când credincioșii au intenția să se strângă într-un anumit loc, ca ei să se strângă într-un mod *spiritual*. Este unitatea Duhului, căreia ei îi dau expresie. Deci felul în care se strâng trebuie să fie *spiritual*. Domnul Isus spune femeii samaritence, că oricine se închină Tatălui (și aceasta poate s-o facă oricine care cunoaște pe Tatăl ca Tată al *său*), trebuie să I se închine în Duh și adevăr, deci într-un fel *spiritual* și adevărat – nu cu ajutorul anumitor reguli, care amintesc de prescripțiile care erau în Israel, nu prin liturghii și rânduiești, care le-au inventat oamenii, ci într-un mod *spiritual*. Deci, nu călăuziți de prescripții omenești, ci călăuziți de Duhul lui Dumnezeu.

Duhul este cel care trezește în inimile noastre sentimente de laudă, de mulțumire și de adorare. Este de asemenea Duhul, care ne dă putere să îmbrăcăm aceste sentimente în cuvinte. Și este Domnul Isus, care are autoritate în mijlocul Adunării Sale, și El exercită această autoritate prin Duhul Său.

Am spus, că noi trebuie să venim în Numele Domnului Isus (Matei 18,20). El a spus: »Acolo unde doi sau trei sunt adunați în (textual: în spre) Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor.« *În spre Numele Său* înseamnă: spre El, al cărui »Nume este mai presus de orice nume«, care a primit toată autoritatea de la Dumnezeu. Atunci nu mai trebuie să ne strângem ca să stabilim noi înșine regulile! Imaginează-ți că ai veni la mine acasă și ai stabili regulile cum să decurgă lucrurile în casa mea. Nu sunt eu gazda? Eu sunt stăpân în casa mea. Tot așa este și în casa lui Dumnezeu. Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, are acolo autoritate. El este Domnul casei. Când noi ne strângem duminică dimineața, noi nu avem nicio prescripție iudaică, nicio liturghie, care amintesc de timpul când Duhul Sfânt nu locuia încă pe pământ. Acum închinarea nu mai are loc prin lucruri exterioare, ci prin Duhul lui Dumnezeu aducem lauda, mulțumirea și adorarea. Atunci noi, dacă suntem strânși ca Adunare, trebuie să fim acolo conștienți că numai El are toată autoritatea, El, Cel care este în mijlocul nostru. Numai El este cel care prin Duhul Său dă naștere la gândurile din mijlocul nostru, care sunt bune și de folos. El este Cel care îndeamnă pe frații, care să rostească o rugăciune sau prin care El vrea să zidească Adunarea. Căci El știe, cine este cel mai potrivit instrument pentru duminica aceasta, ca să slujească Adunării. Fratele nu știe, că el „este la rând” și nici nu știe despre ce text să vorbească. Aceasta o va hotărî Domnul, căci Domnul cunoaște nevoile. El are toate lucrurile în mâna Sa.

O cale în sciziuni

Pentru ce stau eu acum aici, ca să spun ce ar trebui de fapt să facă Adunarea din locul X? Ea tot nu face! Cei 1.000 sau 10.000 de credincioși din localitatea X nu se strâng în felul acesta. Unul s-a gândit, că în afară de apartenența lui la Adunarea lui Dumnezeu ar mai trebui să fie și membru acestei sau acelei asociații creștine, iar unul sau altul s-a legat de una sau alta din secte. Deci noi suntem totuși împărțiați și nu mai putem să dăm expresie unității trupului lui Hristos. Unul șede aici, iar altul șede acolo. Aceasta este o situație tristă și serioasă. Nu știu câte părtașii religioase diferite sunt în locul acesta, dar fără îndoială sunt o mulțime. Este aceasta potrivit cu gândurile Domnului? Aceasta *nu este* potrivit cu gândurile Sale. Este o chestiune îngrozitoare, că trupul nu se mai vede în exterior. Lăuntric există desigur, căci noi formăm și mai departe un tot. Oricine are Duhul lui Dumnezeu este legat cu toți ceilalți credincioși, care posedă același Duh. Noi am fost botezați printr-un Duh ca să alcătuim *un trup* (totodată „forțați împreună”), spune epistola întâia către Corinteni (capitolul 12, versetul 13). Noi aparținem împreună, chiar dacă aici stăm înapoia diferitelor ziduri de Biserică. Dar nu este potrivit cu gândurile Domnului, ca noi să fim risipiți în diferite Biserici. Gândurile Sale sunt, ca noi, în baza faptului că suntem uniți într-un trup, să dăm expresie acestui fapt. Și noi facem aceasta la Masa Lui, unde El este la mijloc.

Sunt creștini, care au recunoscut că „nu este bine ca bisericile să fie așa despărțite. Noi trebuie să ne vizităm reciproc.” În felul acesta după război a luat naștere o mișcare, numită ecumenism, care s-a silit să unească pe toți care mărturisesc că sunt creștini. Dar este aceasta intenția lui Dumnezeu, „să se unească adeptii”? Trebuie noi toți, care mărturisim că suntem creștini, să ne unim, chiar dacă cei mai mulți nu posedă credința vie în Domnul Isus Hristos? Sunt țări (de exemplu țările scandinave) unde mai mult de 90 de procente din locuitori sunt lutherani. Crezi tu că toți aceștia sunt credincioși? Și cu toate acestea toți sunt membrii ai mișcării ecumenice. Este aceasta soluția, ca toți cei care se numesc creștini să fie adunați într-o grămadă? Aceasta nu dă naștere la o unitate de credincioși, ci la o unitate de biserici. Și greșeala este tocmai aceste asociații bisericești! Aceasta nu a fost niciodată voia Domnului! Noi trebuie să ne despărțim de acestea. Trebuie să ne reîntoarcem înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este soluția! Noi

nu trebuie să lipim ceea ce noi am sfârâmat. Noi trebuie să începem de la început. Trebuie să avem dorința după minunile Bibliei, după minunile Noului Testament.

Nici în secolul 20 Biblia nu ne lasă pe seama soartei noastre! În scrisorile apostolului Pavel găsim cum trebuie să se deruleze lucrurile în Adunare. Probabil că tu spui: „Da, aceasta a fost așa în condiții normale! Dar există astăzi, în secolul 20, după ce creștinătatea este fărâmițată și despărțită, o soluție?” Da, Domnul Isus a arătat o cale și pentru timpul acesta. El a știut ce va veni. Lucrurile nu I-au scăpat Domnului din mână. Prin apostolii Lui a lăsat să se scrie, cum va arăta în Adunare scurt timp înainte de venirea Lui. Diverse locuri din scrisorile Noului Testament se pot cita, ca să se descrie starea din Adunare scurt înainte de venirea Domnului Isus, deci în timpul în care noi trăim. Aceasta este o temă pentru sine. Domnul Isus este gata să vină! El însuși a spus: »Dar când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?« (Luca 18,8). Creștinătatea va decădea tot mai mult de la El, a spus El. În cele din urmă va ajunge la această decădere, sub conducerea lui antihrist, când va tăgădui fundamentul credinței creștine, pe Tatăl și pe Fiul. El a știut aceasta mai dinainte. El a arătat fiecăruia un drum prin acest haos, exact pentru timpul acesta. El ne arată drumul, chiar dacă totul este la pământ și creștinătatea este fărâmițată în tot felul de părtașii, asociații și biserici.

Dacă ar trebui să ne sfătuim cu mintea noastră, am putea spune: „Să ne ținem strâns de Cuvânt, în locul unde ne găsim!” Fără îndoială sunt credincioși care aparțin unui sistem, unei asociații sau unei biserici, despre care ei știu foarte bine, că acolo nu sunt membrii născuți din nou, despre care știu că acolo sunt preoți, care cu învățătura lor subminează Cuvântul lui Dumnezeu, vestind lucruri care lezează Persoana Domnului Isus și lucrarea Sa. Și cu toate acestea sunt mulți dintre acești credincioși care spun: „Noi, personal, trebuie să rămânem credincioși Cuvântului pe care l-a dat Dumnezeu, și personal să fim o mărturie. Mai ales, noi nu trebuie să plecăm, ci trebuie să rămânem acolo unde suntem, ca să alcătuim un fel de echilibru.” Aceasta este spus foarte frumos, dar aceasta nu este întrebarea: „Doamne, ce vrei Tu, ca să facem noi?” Care sunt gândurile Tale? A spus Domnul undeva în Cuvântul Său: „Rămâneți acolo unde sunteți, oricât de stricat ar fi locul acela”? Dimpotrivă: »Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege« (2 Timotei 2,19). Și mai departe: »De aceea, ieșiți din mijlocul lor, și depărtați-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.« (2 Corinteni 6,14 – 7,1)

»Ieșiți!«

Aceasta rămâne valabil. Când poporul Israel a fost complet stricat, scurt timp înainte de captivitatea babiloniană, Dumnezeu S-a adresat unuia dintre pușinii, care au rămas credincioși și i-a zis: „Ieremia, ieși, desparte-te de acest popor. Așează-te pe un loc deosebit, ca să nu te strici din cauza necurăției poporului. Și dacă îți vor zice: „Ieremia, vino, te rugăm, înapoi la noi; aici poți să fi o binecuvântare, dacă rămâi la noi; pentru ce te desparți? Nu ajută la nimic, situația nu devine mai bună, rătăcirea devine și mai mare!” – atunci Dumnezeu spune în Ieremia 15,19, ca Ieremia să nu se reîntoarcă la ei: »Ei să se întoarcă la tine, nu tu să te întorci la ei (la locul, pe care într-adevăr Dumnezeu l-a dat inițial, dar pe care poporul acesta l-a stricat).«

Găsim și în Apocalipsa 18,4 un principiu, care este valabil în orice timp pentru poporul lui Dumnezeu: »Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!« Vei spune, că este un pas greu, s-o rupi cu biserica, este posibil chiar să rupi relația cu membrii familiei, cu prietenii și cunoscuții, probabil cu oamenii tăi de afaceri, căci toți aparțin aceluiași sistem religios ca și tine și se află într-un loc unde răul câștigă tot mai mult teren. Dar întrebarea nu este, dacă aceasta este simplu, ci întrebarea este: „Vrem noi să ascultăm, sau nu?” Așa este astăzi, și așa a fost și în trecut. Când apostolul Pavel a ajuns la sfârșitul vieții sale, a scris în 2 Timotei 4,16, că toți creștinii din Asia l-au părăsit. Aceasta a fost îngrozitor pentru el. Toți credincioșii, sau toți cei care erau numai adepți, aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile, l-au părăsit. Ei nu voiau să meargă pe drumul, pe care el a mers ca martor al

Mântuitorului. Acolo începe decăderea. Acolo începe, ce în zilele noastre a ajuns la maturizare deplină. Apostolul Pavel scrie fiului său spiritual, și nu la o Adunare. Când a început timpul de decădere, dragă frate, atunci noi nu trebuie să începem cu Adunarea în totalitatea ei. Atunci tu trebuie să te duci la fiecare *din* Adunare, care mai este încă gata să asculte ce spune Cuvântul lui Dumnezeu. *Fiecare* în parte este și în această seară apelat! Domnul întreabă pe fiecare: „Vrei să ascuți de Cuvântul Meu?” Apostolul spune în 2 Timotei 2,20, că noi trăim într-un timp, în care în Casa lui Dumnezeu sunt atât vase de cinste, cât și vase de necinste. „Vase” – mobilă sau mobilier, am spune noi astăzi. Creștinătatea este o »casă mare«, în care sunt vase spre onoarea Domnului, și vase care sunt spre dezonorarea Lui. Trăim într-un timp, în care uneori nu mai putem diferenția, cine Îi aparține. Dar Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Săi. Eu deseori nu pot să diferențiez, așa de mare este decăderea. Dar eu pot să diferențiez, dacă cineva, care spune că este creștin, se depărtează de fărădelege. Și dacă el nu face aceasta, atunci el este un vas de necinste (fie că el este credincios, sau necredincios), și atunci eu trebuie să mă despart de acești mărturisitori. Numai așa eu pot să fiu un vas de cinste, sfințit, folositor pentru Stăpânul casei, capabil pentru orice lucrare bună, împreună cu toți care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Aceasta este învățătura clară din 1 Timotei 2!

Ceva asemănător găsim în Evrei 13,10-16: »Noi avem un altar, din care n-au drept să mănânce cei ce fac slujbă în cort. În adevăr, trupurile animalelor, al căror sânge este dus de marele preot în Locul prea sfânt, pentru păcat, sunt arse de tot, afară din tabără. De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu Însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă. Să ieșim dar afară din tabără la El, și să suferim ocară Lui. Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare. Prin El să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac.« Când Israel a dansat în jurul vițelului de aur, era poporul lui Dumnezeu și în această situație, dar Moise a luat cortul și l-a așezat în afara taberei (căci acest cort *nu mai putea* să stea în mijlocul taberei stricate), și fiecare, care voia să slujească Domnului, ieșea afară, în afara taberei, părăsea poporul păcătos, ca acolo, afară, să slujească lui Dumnezeu. Tot așa este și aici. Apostolul a scris evreilor, că și ei trebuiau să iese afară, în afara „taberei”; „tabăra” era pentru ei în timpul acela Ierusalimul, Cetatea lui Dumnezeu. Evreii ar fi putut spune: „De ce? Noi suntem aici în cetatea lui Dumnezeu; Dumnezeu ne-a dat acest loc!” Exprimat în limbajul nostru: este doar „biserica părinților noștri”; noi vrem să rămânem credincioși acestei biserici, oricât de mare ar fi decăderea și stricăciunea din interiorul ei. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: gândește-te, că dacă tu vrei să găsești pe Domnul Isus, trebuie să ieși afară din tabără. Și El a ieșit afară din tabără, și acolo El a suferit pentru păcate. Dacă vrei să-L găsești, trebuie să-L urmezi acolo.

Lumea religioasă, care a dat afară pe Domnul Isus din sistemul ei religios, nu va trata altfel pe credincioși, decât a tratat pe Domnul lor. »Dacă M-au prigonit pe Mine, vă vor prigoni și pe voi«, a spus Domnul Isus în Ioan 15. Dacă vrei să-I aparții, atunci trebuie să suporti consecințele. Locul, pe care El l-a ocupat pe pământ, este în afara sistemului religios, pe care oamenii l-au construit. *Acolo* a luat asupra Sa batjocura și suferințele.